

Netanyahu descobreix el Líban

El primer ministre Binyamin Netanyahu, molt hàbilment, s'ofereix a marxar del Líban sense moure's del Golan ni de Cisjordània, però, de moment, només convenç els israelians.

El primer ministre d'Israel, Binyamin Netanyahu, ha aconseguit el que semblava impossible. És el dirigent polític millor valorat pels israelians i supera en intenció de vot el líder laborista, Ehud Barak, per sis punts (44% contra 38%). La falta inusual d'escàndols governamentals i l'excés de sinceritat de Barak, que va justificar públicament els terroristes palestins per la falta d'avenços en el procés de pau, han fet part del miracle.

Però el fet és que l'altra part se l'ha treballat el mateix Netanyahu, que actua amb una habilitat política sense precedents al capdavant del govern. El moviment més audaç el fa al Líban. De sobte s'ha mostrat disposat a complir la resolució 425 de l'ONU de fa vint anys, que obliga Israel a retirar-se de la zona de 850 km² que encara ocupa al sud d'aquest país.

La proposta de Netanyahu —ideada pel ministre de Defensa, Yitshaq Mordehai— és especialment enverinada per a Damasc, i el ministre d'Afers Estrangers sirí, Faruq el-Sharah, no ho podia dir més clar dimarts passat a Beirut mateix: "Les propostes israelianes sobre una retirada del Líban són pitjors que el manteniment de l'ocupació perquè volen sabotejar les relacions sírio-libaneses." Ni més ni menys, però aquí està l'habilitat de Netanyahu. Ofereix el compliment d'una resolució de l'ONU que és música per les orelles dels libanesos perquè aspiren a recuperar el sud del país

i els seus recursos, sobretot turístics; però alhora contravé els interessos sirians, que fins ara són els que han prevalgut en aquest Líban que és un protectorat de Damasc.

De moment Síria ha dissimulat malament que no té cap interès re-

Però malgrat tot, Netanyahu ja s'ha apuntat uns punts, almenys a casa, on els israelians tenen pressa per abandonar l'escorxador libanès.

En canvi, el primer ministre no ha aconseguit el seu segon objectiu: interessar

ARXIU / EFE

Washington per aquesta proposta libanesa i distreure l'atenció dels Estats Units pel que fa a l'altra retirada israeliana, la més important, la de Cisjordània. Netanyahu ha descobert el Líban just quan la Casa Blanca amenaça de fer pública la seva proposta de retirada israeliana dels territoris palestins. El govern israelià no vol ni sentir a parlar-ne, ho qualifica d'"imposició" i ha enviat a Washington diversos emis-

saris oficials per intentar aturar-ho.

Però ja sembla impossible. Aquest últim cap de setmana el mediador nord-americà, Dennis Ross, haurà viatjat a Israel per presentar la proposta de Clinton: l'exèrcit israelià s'ha de retirar d'un 13% de Cisjordània. Netanyahu ja ha contestat per endavant que aquesta xifra li sembla inacceptable, però caldrà estar atents aquesta setmana que comença perquè pot ser la primera vegada que l'administració Clinton presioni de veritat el govern israelià.

Al primer ministre no li anirà malament la popularitat aconseguida amb la proposta de retirada del Líban, perquè potser l'haurà d'invertir en el desgast que li costi haver-se d'empassar aquest altre replegament indesitjat.

Joan Roura

L'artilleria israeliana dispara contra les bases de Hezbollah en la frontera amb el Líban, durant l'ofensiva d'ara fa dos anys. Síria aprofita l'ocupació israeliana per mantenir una pressió militar contra l'estat jueu a través de Hezbollah.